

Молодий комуніст

Орган Кіровоградської обласної організації ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 20 вересня 1986 року

№ 113 (3776).

Ціна 2 коп.

ЮНАКИ Й ДІВЧАТА!

**ДОКЛАДІТЬ МАКСИМУМ ЗУСИЛЬ
ДЛЯ ЗАВЕРШЕННЯ РОБІТ ОСІНЬОГО
ПОЛЬОВОГО КОМПЛЕКСУ!**

ОСІННІЙ ТЕЛЕТАЙП

600 гектарів Новикова

Завершують зяблову оранку в радгоспі імені Куйбишева. З-поміж інших оранків ударною працею вирізняється молодий механізатор Олександр Новиков. Своїм шкільним трактором К-701 Олександр вже виорав 600-гектарну площу. Шо-

денні норми тракторист виконує на 115—120 процентів.

Г. ПАЛЬОК,
заступник заворга по
сільському господарст-
ву РК ЛКСМ України.
Бобринецький район.

В кагатах не залежуються

952 гектари займає цукровий буряк в колгоспі імені Фрунзе. Станом на вчора солодкі корені викопані на площі 265 гектарів, причому 183 з них — комсомольцями і неспівковою молоддю. Всього на бурякозбиранні працює 19 молодих механізаторів.

Серед членів комсомольсько-молодіжного колек-

тиву найкраще працюють комбайнери РК-6 Іван Настасієнко та Анатолій Далекий. Перший вже упорав 75 гектарів, другий — 59. Буряки в кагатах не залежуються, оперативно транспортуються з поля до місць переробки цукрової сировини.

Л. ЦИКАЛЮК.
Ульяновський район.

В колгоспі імені Леніна Новгородківського району на збиранні зернової кукурудзи працює настояник молоді, механізатор майже з 30-річним стажем О. Г. ЛИСНЯК. А поруч з ним молодий механізатор Анатолій ЗАДЕРАКА, який місяць тому став членом КПРС. Хлібороби поспішають, щоб урожай зібрати вчасно.

Фото В. ГРИБА.

— А НУ, МИХАЙЛЕ, сідай сам за кермо! Побачу, чого ти навчився, — сказав Анатолій, зупинивши агрегат посеред загінки. — А тоді розкажи мені, з якими то ти хлопцями учора стояв коло клубу. Щось дуже вже вони завзяті до курява. Чи ти й сам, може, того... не проти?

Михайло, практикант з Піщанобродського філіалу Онківського СПУ № 37, незвичний за час своєї практики до такої багатослівності свого «шефа», аж рота відкрив од здивування: ну, мовляв, нічого собі ви промову видали, Анатолію Михайловичу! Тільки по якійсь хвилі оговтався та й зразу:

— Та ні, я сам не курю! А ж хлопці хочуть — то й що такого! Он дядьки як смелять, а роботу свою роблять так, як...

Був АНАТОЛІЙ завжди хлопець як хлопець. Хіба, може, трохи стриманіший, серйозніший од більшості ровесників — підлітків. Може, ніхто й не здогадувався, що за тою його серйозністю ховається душа добра, м'яка і мрійлива. Чи не тому так нерішуче він ішов у шкільні роки до свого захоплення технікою?

— Був тут у нас один хлопець, — розповідав мені А. Демченко, — так той уже в другому класі двигуна міг зібрати й розібрати. Ми, хлопці, його хоч і тоді й прозивали «дизелем», а поважали... І, скажу відверто, в глибині

душі навіть трошки задрили його захопленості й умінню знайти вихід своєму потягові до техніки...

Таки не просто було колись Анатолієві підійти вперше до дядьків-механізаторів, щоб показали, як перемикаються передачі на тракторі. З часом він став частим гостем на тракторній бригаді. Разом з Шурою Чолпаном, другом дитинства, чаклував коло мотоцикла; запалення вставляли, карбюратора регулювали... Машина була вже старенька, зношена, але це, може, й на краще, бо чим частіше вона ламалась, тим більше й завзятіше хлопці її ремонтували, набираючись потроху навиків догляду за технікою...

Од того літа після 7 класу, звідколи Анатолій відчув, що всерйоз захопився технікою, і до того часу, коли йому вперше довірили працювати на полі імені М. С. Ключки, кавалера ордена Леніна, колишнього бригадира їхньої тракторної бригади, минуло не так уже й багато часу. Були то роки навчання, напруженого, втомлюючого, але такого необхідного.

— Не можу похвалитися, — каже А. Демченко,

— що легко мені давалося знання техніки. Характер у мене такий: щоразу до дрібниць, до останнього гвинтика розбірається в машині. Це щоб згодом «відчувати» її в роботі. Я й хлопців, які приходили до мене з училища практикуватися, старався привчити до цього.

ворив про те, аби не забували хлопці в армії, що дома їх чекають односельці, чекають і хлібні лани, де їм ще належить виростити такий хліб, щоб був, як у пісні співається, всьому головою... Не раз згадував Анатолій ті слова під час служби в армії, а найчастіше — у те своє

І не покине наше сучасник серце дума

І треба сказати, не всі сприймали мою науку одразу...

Мабуть, хліборобська наука не така проста, щоб можна її було передати тільки на словах. Ось і Анатолій вважає, що без віри в землю, без якогось одвічного, «немеханізованого» почуття до неї й найпотужніша техніка не допоможе людині стати справжнім хліборобом.

...А КІШОВ Анатолій з хлопцями — ровесниками в армію, проводили їх у сільський будинок культури прийшло стільки людей, що й місця не всім вистачило в залі. Із багатьох напутніх побажань запам'ятався хлопцеві найбільше одне: бригадир М. Т. Денисенко го-

солдатське літо, коли їхня частина допомагала на жнивах хліборобам Казахстану. Робота на безкраїх ланах братньої республіки оживила в ньому образи рідного степу, спогади про роботу, озиваючись у серці особливо гострою і якоюсь ніби святковою думою про отчий дім.

А дома їх справді таки чекали. Колгосп одразу виділив допомогу — гроші відкладали на особистий рахунок кожного місяця (це вже, до речі, традиція; недавно, коли повернувся зі служби Віктор Крейтор, то його теж зустріли не лише словами вітання, а й матеріальною допомогою)... Чимало змін примітив і батьки, чекаючи на Анатолія по поверненню в рідне село. Ас-

фальтовані дороги, нові будинки (в одному з таких будинків зараз, по кількох роках, живе й він із дружиною та чотирьох дітей — тому самому, яне в їхній бригаді доручають доглядати лише майстрам свої справи).

— А всього торік, — згадує Анатолій, — мені вдалося зібрати кукурудзу на 280 гектарах — найбільше в районі. Нинішнього ж року маю інші турботи — одержав недавно нову хорошу машину — екскаватор-навантажувач. Працюю на фермі № 1 на вантаженні кормів... Але, ви знаєте, від того давнього дня, відколи вперше працював на полі імені М. С. Ключки, не полишас мене в роботі відчуття, що звідтоді я немовби й не перестав працювати на ньому. І я радий цьому почуттю, воно додає мені сили й впевненості в роботі.

Розмова наша відбувалася невдовзі після того, як Радянський уряд на визнання підліткової роботи нагородив двадцятирічного Анатолія Демченка орденом Трудової Слави III ступеня. Перше, що відчув Анатолій після отримання цієї нагороди, — це пошесті імені славного хлібороба не було випадком: та й не могло бути таким од того часу, як твердо став на хліборобську стежку.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Колгосп «Шлях до комунізму» Добровеличківського району.

На знімку: розробка нової системи управління. Зліва направо на передньому плані — старший науковий співробітник НВО «Автоматізмаш» Н. В. ЖЕРДЕНОВСЬКИЙ, керівник проектно-бригадної бригади проектно-конструкторського відділу В. М. ВЕЛИЧКО, завідувач лабораторією А. Н. КОЛОМІЙЦЕВ (на другому плані) — головний конструктор проекту В. С. ГУДКОВИЧ і конструктор Н. О. ВАРТАНЯНЦЬ.

Фото І. БРУЯ. (Фотохроніка РАТАУ).

ЗУСТРІЧ

З ЧИТАЧАМИ

Відбулася зустріч комсомольського активу Онуфріївського району із працівником газети. Завідувачий відділом сільської молоді «Молодого комунара» Анатолій Безтака розповів присутнім про організацію роботи редакції, про виконання заходів редколегії газети по пропаганді і втіленню в життя рішень XXVII з'їзду КПРС і гідної зустрічі XX з'їзду ВЛКСМ. У розмові, зокрема, комсомольські

секретарі першочергово обмінялися думками і досвідом організації передплатної кампанії, розповіли про її хід. Було відзначено, що останнім часом поліпшився якісний зміст публікацій, але якість фотознімків погіршилась. Читачі висловили ряд пропозицій і зауважень по веденню окремих рубрик і тематичних полос, зокрема, «Село і молодь», «Вітрила», «Клуб молоді сім'ї».

Пропозиції і зауваження комсомольських активістів району будуть розглянуті на засіданні редколегії по обговоренню планів і заходів редакції щодо змісту і поліграфічного оформлення газети-87.

КОМЕНТАРІ ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

Грошова допомога матері-студентці

Наша читачка з обласного центру Н. Родлова звертається до редакції: «Студентка взяла академічну відпустку. Чи виплачують їй грошову допомогу на дитину протягом відпустки і в якому розмірі?». На запитання відповідає завідувач юридичною консультацією Кіровоградської обласної ради професійних спілок М. Ф. ДИГАЛО:

— На території України з 1 листопада 1982 року діє постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 22.01.81 року № 235 «Про заходи щодо посилення державної допомоги сім'ям, які мають дітей» стосовно виплати допомоги по догляду за дитиною.

Держкомпраці СРСР і Секретаріат ВЦРПС постановою від 6 липня 1982 року № 156/30-10 затвердили пояснення «Про порядок надання жінкам частково оплачуваної відпустки по догляду за дитиною до досягнення одnorічного віку і додаткової відпустки без збереження зарплатної плати по догляду за дитиною до досягнення її півторарічного віку». Цією постановою визначено, що право на частково оплачувану відпустку по 35 карбованців щомісяця до досягнення дитини віку одного року мають право матері, які працюють і які навчаються з відривом від виробництва у вищих, середніх спеціальних, професійно-технічних навчальних закладах, а також в аспірантурі, клінічній ординатурі, на курсах і в школах підвищення кваліфікації, перекваліфікації підготовки кадрів незалежно від трудового стажу.

Якщо Н. Родловій надано академічну відпустку по догляду за дитиною, то вона має право на отримання допомоги: 35 карбованців щомісяця до досягнення дитини річного віку. Їй треба звернутися в профком навчального закладу з заявою про призначення й виплату такої допомоги.

Мотоцикл на виплату

Жителя міста Олександрії В. Петренка цікавить чи можна придбати мотоцикл МТ на виплату? Запитання редакція передрукувала в Кіровоградському обласному розпорядничому об'єднанні «Спорттовари». На нього відповів заступник директора об'єднання М. Ф. Савицький:

— Кіровоградське об'єднання «Спорттовари» повідомляє, що мотоцикли продаються на виплату в тих містах де є магазини об'єднання «Спорттовари». Підстава: Наказ № 222 від 27 серпня 1985 року і наказ № 338 від 20 грудня 1985 року із зміною про продаж товарів на виплату, виданий Міністерством торгівлі УРСР, лист Укроб'єднання «Спорттовари» № 06-3/476 від 29 грудня 1985 року.

Продаж мотоциклів в сільській місцевості здійснює система «живої» кооперації, вищестоящою організацією.

КІРОВОГРАДСЬКЕ виробниче об'єднання «Друкмаш». Кабінет заступника генерального директора по розвитку об'єднання та економічних питань Юрія Ароновича Бурунського.

— Як в об'єднанні з підприємством?

— Непросто. Є окремі запитання загальної природи у самих теоретичних положеннях про бригадний підряд. А звідси й камінь спотикання — робітники з холодком беруться за цю справу прогресивну справу. Сьогодні їм дають конкретний план і конкретні гроші за їх конкретний труд. А коли взамін цього бригада вступає в залежність від сили-силенної показників і зобов'язань (при тому, до кінця не узгоджених з суміжниками) — гарячого бажання стати на бригадний підряд не жди. Тож поки що їм мусимо ждати.

ного литва предметно замкнена. Середня потужність — 75 тонн продукції на рік. Цей колектив до переходу на бригадний підряд часто простоявав через несвоєчасний і неякісний ремонт обладнання. На сьогодні ці випадки практично зникли — бригада, ввівши до свого складу ремонтників, узяла на себе міжремонтне обслуговування і проведення малих і середніх ремонтів. Нещодавно розпорядженням заступника генерального директора ВО Ю. А. Бурунського затверджено перехід на бригадний підряд ще двох колективів — у загальнолінійному виробництві. Це колективи по виготовленню гвинтів і пружин Б. Г. Облакова й В. М. Балашова договори укладені на п'ятирічку.

Таким чином, на сьогоднішній загальної кількості бригад — 280 (на самому головному підприємстві

це не змінить: справа бригадного підряду на підприємстві — поки що власна справа окремих самостійних колективів.

2. ЯК ЦЕ МОГЛО ПОЧИНАТИСЯ (ПОГЛЯД ЗБОКУ)

Невдячна справа — гадати. Факти вперто доводять, що перспектив в цьому питанні чимало й нині. Недовго витримувати критику як аргумент тверд-

«КОЛИСЬ ТА ПРИЖИВЕТЬСЯ...»

— Чого?

— Поки настануть передумови для повного й повсякденного переходу всіх виробничих ланок на підряд.

Таким чином, традиційна соломинка — рятівальниця: «вирішіть час»... А що ж люди? Тільки спостерігачі?

1. ПОЧАТОК (ТОЧКА ЗОРУ ГОСПОДАРІВ)

Як відомо, бригадний підряд — форма бригадного господарювання. За останні роки у виробничому об'єднанні «Друкмаш» у практиці бригадної форми організації праці розвинулася якісно новий напрям — створення бригад нового типу. У такій бригаді робітник виконує частину сукупного завдання всього колективу, для чого оволодіває кількома суміжними професіями й операціями. Бригада в цілому гарантовано виконує завдання по випуску високоякісної продукції. У зв'язку з цим керівництво підприємства надало більшій самостійності первинним колективам, перевівши їх на госпбригаду. Першим згодилися членів комплексної наскрісної бригади дільниці чавунного литва металургійного виробництва, якою керує В. І. Троценко. До складу колективу входять основні, допоміжні робітники та інженерно-технічні працівники. Дільниця чавун-

Таку фразу доводиться часто чути, коли мова заходить про успіхи й труднощі у впровадженні бригадного підряду. У кращому випадку співрозмовники більш чи менш складно аналізують стан із бригадною формою роботи взагалі. А що ж з підрядом?

Запрошуємо поговорити з цього приводу. Спробуємо на конкретних прикладах і фактах із життя простежити, чому підряди ще не привіли, що гальмує його поступ.

«Друкмаш» їх 230) — в умовах роботи на підряді працює... 6 колективів.

Є (пригадаймо сказане вище), що правда, набагато веселіші цифри по охопленню колективів, що працюють за кінцевим результатом. Але постійно нагадує про себе таке переконливе теоретичне посилення, яке міститься в умовах господарювання за підрядом. А там: «...Особливістю ж бригадного підряду є укладання двостороннього договору (бригада — адміністрація), що передбачає матеріальну зацікавленість бригади в поліпшенні результатів госпрозрахункової діяльності, своєчасне й високоякісне виконання робіт і дотримання зобов'язань з боку адміністрації (її матеріальна відповідальність) по створенню бригаді сприятливих (необхідних) умов для виконання виробничого завдання. Кількість показників підрядного договору, що планується і враховується, залежить від виду госпрозрахунку...» І т. д. А що ж у вас?

Можна було б навести тут і кільканадцять, безумовно, важливих і необхідних пунктів текстів догоспрозрахунку. Але суть справи

ження про те, що ще рано говорити про якусь систему у впровадженні бригадного підряду. Недовідаючи на це питання — про минуле і ймовірне майбутнє підряду — висловився керівник згаданої вище одиниці з бригад, що працюють на підряді у ливарному виробництві — Володимир Іванович Троценко.

— Із колективом В. І. Петровського, що трудиться разом з нами на дільниці, у нас практично однакові показники. Про що це свідчить? Можливо, у Володимира Івановича буде своя думка, а я особисто гадаю так: це не секрет, що якщо сам себе забезпечити, то сам і матиш. І даватимеш роботу іншому.

Пригадаймо, що колектив В. І. Троценка працює сам на себе. Не доводиться поспішати у виправданні браку чи зривів на підбавляного постачальника-суміжника — робота тут від нуля до остаточної готової продукції, яку тут же оцінює ВТК. Чи в цьому головне пояснення стабільності в роботі ливарників? Бригадир вважає, що левова частка,

дійсно, саме в цьому. А ще — в зацікавленості людей у такій високопродуктивній і високоякісній роботі.

А все це — з умов, передбачених договором на бригадний підряд. Знайте, реально — забезпечення ритмічного випуску продукції заданої номенклатури й об'ємів; стає підвищення якості продукції і продуктивності праці; висока трудова й технологічна дисципліна; соціалістична збереженість довірених ресурсів тощо? Значить, реально.

— Що є для нас, членів бригади, бригадний підряд в умовах сьогоднішнього? — продовжує Володимир Іва-

нович. — Передусім, хороша робота. Робота, яка не лише дає результати, а й радість. Але не подумайте лиш, що все так гладко було спочатку... Позналися окремі недоробки у самому плануванні нашої роботи. Однак, з часом, а це зайняло від сили два місяці, робота налагодилася. Багато важить те, що колектив у нас дружний і добре підібраний, високоосвічений. Не потрібно зайвий раз витратити час й енергію на пояснення, що треба виконати в кожну конкретну зміну кожному робітникові.

Злагоджено працює бригада В. І. Троценка. Чіткі рухи, добре підібрані маніпуляції на кожній операції, — це помітно й без коментарів. Дисципліна за першопитання — чи не це пастирна складова успіху? До радл бригади входять сім чоловік, один з них — комсомолец Джама Арсланбеков. «Є молоді й у самій бригаді, але мало, — відповідає на це не задане мною питання бригадир. — Зате на ту молодість, що маємо, не ображаємось». Непотрібним себе тут молоді працівники не відчують, а тому трудяться парівні з ветеранами. Крім бригадири, це ще начальник дільниці Б. В. Печорський, ланковий В. П. Рязевський та інші, хто починав тут ще до підряду. Назву електроварника Михайла Трюбова й вибавляється Юрія Чабаного. Перший на висоті, а другий поки що «пасе задніх», наче вичікує, щоб підгавляти. Бачите, не всім догодить навіть таки-

ми умовами, як у нас. Але, думаю, це минуло. Інша справа, краще до свого активу спілчан та молоді підприємства взагалі мають повернутися комсомольські органи — заводський комітет комсомолу, міськом ЛКСМУ. Ще слабо практикується така безумовно ділова форма перевірки ділових якостей комсомольців, як комсомольська путівка! Адже для того, щоб проявити себе, не обов'язково їхати за межі міста й області, адрес ударної праці, де чекають властивого, у першу чергу, молоді запалу й безкомпромісності, чимало. Бригадний підряд на підприємстві — одна з таких. На прогресивну форму організації праці тут поки що не переведено жодного КМК.

Аналіз роботи колективів, що працюють в умовах бригадного підряду, однозначно доводить: справа партії підтримки із боку робітників, на кого й розрахована. У вигравші залишиться кожен із партнерів по договору — і сам колектив, і адміністрація. Якби вважати, що лише цим можна розв'язати проблему впровадження бригадного підряду, можна було б задоволено потерти руки: агітацію фактами проведено.

Однак, усе свідчить про те, що завтра це питання на виробничому об'єднанні «Друкмаш» ще не вирішиться. А коли ж настане той день?

Є один варіант відповіді у застосуванні до даного конкретного підприємства: коли роботу всіх виробничих підрозділів буде перебудовано з тим, щоб не залишилося бодай однієї ланки, яка б могла своєю незамкнутістю збивати ритм попереднім і наступним. Іншими словами, почати з найменшого.

Не варто думати, що тут виникає оте порочне коло: підряд можливий лиш при існуванні... підряду. Секрет, можливо, у самому формулюванні: якщо братися, то всім підряд, не «усуваючись» за тих чи інших причин.

А тут доведеться подолати чимало. І психологічний бар'єр, і певні організаційні ускладнення. Та й за якісний склад учасників процесу доведеться потурбуватися краще, ніж до цього. І тоді «робота на єдиний наряд по кінцевому результату з розподілом усього заробітку за коефіцієнтом трудової участі» із приватної справи одиниць перетвориться у вимір ефективності роботи кожного працюючого. Завжди й усюди.

І. КУЦЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

МОЛОДИЙ комунар не-одноразово публікував матеріали про антигромадські дії прихильників так званої «ради церков євангельських християн-баптистів». про те, що ці дії цілком ув'язуються з планами ідеологічних підривних центрів Заходу щодо створення в нашій країні своєї «ради релігійного антирадянського підпілля».

До недавнього часу в знам'янській громаді прихильників «ради церков» керівні місця займали переконані віруючі К. Дібрівний, М. Вдовиченко, С. Супрунов. Рядові віруючі слухали їх проповіді, йшли за ними по шляху служіння «раді церков ЄХБ». Коли ж ці люди, залишаючись глибоко віруючими, розібралися, куди веде «служіння «раді церков», знайшли в собі сили порвати з авантюристами від релігії і перейшли в зареєстровану громаду баптистів, їх назвали «відступниками», «зрадниками справи божої» тощо.

матери від них наклепницьку інформацію про «переслідування християн в СРСР», а взамін хотів передати підривну літературу, інструкції та іншу «духовну поміч Заходу». До речі, в числі тих, на кого мав вийти емісар з-за океану, були й неодноразові візитери до Кіровограда та Знам'янки; прибували сюди, щоб брати участь у провокаційних збіговиськах. Серед них, члени сім'ї ватажка одеських розкольників Бойка, а минулому зрадника батьківщини, що в роки Великої Вітчизняної війни був наглядачем у фашистському концтаборі для військовополонених. Нині цей «святий чоловік» відбуває покарання за антигромадські дії, а його підопічні чекають зустрічей з грейданусами.

Прихильники «ради церков» намагаються виправдати і «туристів», і зв'язки з ними. Мовляв, що протизаконного в тому, що вони привозять біблію чи

деска при обшукові. В одному з них, наприклад, ідеї відання школярами лялькового театру розцінюються як «намагання розпусників спокусити гріхом дитячі душі». Отже, йде психологічна обробка дітей.

До чого веде «педагогіка» екстремістів із «ради церков ЄХБ», можна судити ще й з такого прикладу. Цього року СПТУ № 8 в обласному центрі закінчив син Лиходєєва Павло. Вчився добре, педагоги були задоволені його успіхами, особливо з літератури, коли він писав твори про любов до Батьківщини, густо пересипаючи їх цитатами з творів Єсеніна і Маяковського. Після закінчення Павло у групі прихильників «ради церков ЄХБ», пресвітером якої є батько, віз інше життя — брав участь у протизаконних молитовних сходках, переплісував з нелегальних наклепницьких брошур «вірші» видвореного з СРСР за антирадянську діяльність відщепенця Вінса. Коли на робітничих зборах колективу «Кіровоградськбудіндустрії», де Павло проходив виробничу практику, його спитали, чи буде він приймати військову присягу, коли прийде час виконувати священний обов'язок по захисту Батьківщини, то відповідь була такою: «Це моя особиста справа. Вам немає до того діла».

Робітничий колектив гнівно засудив негідні дії Павла. Можливо, той осуд Пала на користь його громадянській позиції і він зрозуміє, куди штовхають його ватажки «ради церков». Хочеться вірити, що Павло Лиходєєв ачине саме так, як він писав у своїх шкільних творах, а не так, як зробили його одновітці по кіровоградській громаді прихильників «ради церков ЄХБ» Василь Бичков та Михайло Бондаренко, відмовившись приймати військову присягу, яка нібито не узгоджується зі «словом божим», змушує брати в руки зброю. Проведемо логічну паралель, яка покаже цих осліплених юнаків знову ж таки як лицемірів. Вони обоє вважають своїм «братом во Христі» відщепенця Вінса, який нині проживає в США. Цей же брат во Христі за свої відкрито антирадянські дії був удостоєний уваги з боку глави Білого дому, який приймав Вінса у своїй резиденції, потискував йому руку, підбадьорював на нові антирадянські акції. Отже, Рональд Рейган однією і тією ж рукою підписував накази про збройну інтервенцію на Гренаду, бомбардування беззахисних лівійських міст, нові ядерні випробування як виклик радянському мораторію, і цією ж рукою він потискував руку пастиреві Вінсу. А той поважає радянську молодь у своїх заокзанських радіопроповідях «любити бога», виконувати божу заповідь «не убий» і водночас вести боротьбу з «супільством, де панує диявол».

Що хочеться сказати з приводу цього? Ватажки самозванної «ради церков ЄХБ», авантюристи від релігії, вже давно скомпрометували себе як посібники недругів Країни Рад і не сховаються їм ні за якими молитвами та проповідями, посилаючись на палку віру в бога. Хотілося, щоб це зрозуміли рядові віруючі, особливо молодь. Адже релігійні екстремісти штовхають її на шлях ідеалів радянської революції.

М. ТЕРНОВИЙ.

Додому — з кришталевим кубком

ВОЛЕЙБОЛ

Схвильовані і радісні волейболістки Другого імені Петровського цукрокомбінату Олександрівського району стояли на п'єдесталі пошани. Їх мрія збулась — вони чемпіони України серед команд колективів фізкультури агропромислового комплексу республіки. Золоті медалі їм вручає сам олімпійський чемпіон...

Починали з найпростішого: оголосили в цехах цукрокомбінату про створення жіночої волейбольної секції. Адміністрація на чолі з директором Миколою Лукичем Щербинио та голова профспілкового комітету Антоніна Дмитрівна Складенко виділили кошти на спортивну форму, створили необхідні умови для учбово-тренувальної підготовки. Інструктор-методист з виробничої гімнастики та фізкультурно-масової роботи Валентина Гладка згуртувала всіх бажаючих до регулярних волейбольних занять, відновили запущені на стадіоні «Тясмин» ігрові майданчики.

І ось вже понад сім років на цукрокомбінаті існує волейбольна жіноча секція, яку відвідує більше 50 чоловік. П'ять років збірної цукрокомбінату виборює звання найсильнішої в Олександрівському районі, постійний призер обласних сільських ігор, обласної спартакіади сільських Рад народних депутатів...

Дівчата поставили мету — вибороти перше місце. Більше трьох місяців щоденних напружених тренувань. Вивчали нові прийоми, шліфували тех-

ніку, розігрували тактичні схеми, відточували комбінації.

На фінальні змагання в місто Кам'янець-Подільський Хмельницької області зібрались найсильніші жіночі команди колективів фізкультури агропромислового комплексу України — переможці попередніх зональних турнірів Івано-Франківської, Київської, Вінницької та Кримської областей, і наші землячки.

Вихованки тренера М. М. Шишки проявили високу технічну майстерність, амплію атакували, вдало грали в захисті. Всі їх суперниці вимушені були залишити майданчик переможеними. Про безумовну перевагу олександрівських волейболісток говорить одностайний рахунок партій у всіх зустрічах на їх користь — 2:0.

Олімпійський чемпіон Володимир Іванов тепло поздоровив дівчат з великим успіхом, вручив Валентині Гладкій, Ларисі Дегтяр, Катерині Дяченко, Тамарі Грачик, Надії Зозулі, Надії Лисенко, Наталії Шмак та Ірині Диткевич золоті медалі чемпіонки республіки. Спорткомітет України, пам'ятні призи та Диплом першого ступеню республіканської ради сільського спортивного товариства «Колос», команди як чемпіону агропромислового комплексу України — кришталевий Кубок та Диплом першого ступеню.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ, методист по спорту, старший інструктор обласного агропрому.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» — «АТЛАНТИКА» — 2:1

Кращим гравцем цього матчу було визнано Ярослава Бобилея. Саме він вже на 8-й хвилині гри відкрив рахунок, підхопив м'яч, який базарозвудливо зашумів у своєму іттрафному майданчику захисник «Атлантики» Олександр Дейнека.

У середині першої половини матч сепастопольні арканюють рахунок. Пізніше Володимир Щетинін рішучим ударом здобуває прайма ворот «Зірки». Та це не засмутило кіровоградців, які грали також підспрямовано

і красиво, як і до пропущеного гола. Волейболісти раз у раз нагороджують своїх улюблених оплесками. Ось Андрій Конгелєвський виходить до воріт «Атлантики» і відразу ж б'є у цілі — воротар липом відбиває цей м'яч.

Після цього гол на 84-й хвилині забив наш кращий снайпер — Михайло Коліта, який стає справжнім спеціалістом по «Атлантиці». В минулому році Коліта також забив сепастопольцям гол, який приніс «Зірці» два очки.

Ось і закінчилось велике спортивне свято студентських футбольних збірних союзних республік, міст Москви і Ленінграда на кіровоградських стадіонах «Піонер» та «Спартак» — чемпіонат Центральної ради ДСТ «Буревісник». У поєдинку за бронзові медалі колектив Азербайджану з рахунком 3:1 переміг минулорічного чемпіона — збірну Ленінграда — 3:1.

Фото М. ХОРЕНЖЕНКА.

Увазі передплатників

До магазину передплатних видань в Кіровограді надійшли нові видання. Адміністрація запрошує передплатників одержати такі чергові томи:

Іван Ефремов. Собрание сочинений в 5-ти томах, том 1.

Ірина Вільде. Твори в 5-ти томах, том 4. Анатолій Шиян. Твори в 3-х томах, том 2.

Михайл Шолохов. Собрание сочинений в 8-ми томах, том 5. История Кипра, том 3, книга 2.

Сергей Аксаков. Собрание сочинений в 3-х томах, том 1.

Николай Грибачев. Собрание сочинений в 6-ти томах, том 5. Людмила Татьяничева. Собрание сочинений в 3-х томах, том 2.

Р. КОЖУХАР, завідувач магазином № 1 Кіровоградського обласного агропрому.

ЖИТТЯ МОЛОДОЇ СІМ'Ї

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

З ТОБОЮ У ПАРІ...

Пам'ятає класика: «Всі щасливі сім'ї схожі одна на одну, кожна нещаслива сім'я нещасна по-своєму». Я — про сім'ю щасливу. У парі Валя й Анастасія Литвиненки прожили 15 років. У них росте син Дмитрик. У подружжя Литвиненків одна робота — театр, і одне захоплення — театр. По-знайомились вони юними під час навчання у Дніпропетровському театральному училищі.

Закохані, вони приїхали разом до Кіровограда по закінченню навчання, почали працювати у театрі імені Кривиницького. Через рік побралися. Жили з матір'ю Анастасії.

— Скільки мені говорили сторонні, — розповідає Валя, — що я чиню нерозумно. Моєму, сподіватися, побут влаштувати треба або вже чоловіка вибрати, який може тебе забезпечити. Прикро ставало після таких розмов, бо я вважаю, що сім'я ніколи не вийде, коли все так планувати.

Мене переконують не так слова Валентини, як приклад їх родинного життя. Починали, як кажуть, з нуля. Звичайно, батьки допомагали, але... Молодій сім'ї, переконана Валя, не треба покладатися на поміч. Ніщо так не радує, як речі, куплені на свої гроші і спільно.

— Як ви вважаєте, — запитує обох, — те, що ви працюєте разом, допомагає чи заважає?

— Нам допомагає, — відповідає Валя. — Мені вже доводилось чути запитання: «Спілкуючись і вдома, й на роботі, ви, мабуть, атомлюєтесь один від одного?». Дурниці! 15 років ми живемо у парі і ще ніколи не відпочивали окремо.

— Трапилось так, — підхоплює Анастасія, — що кілька місяців я не працювала у театрі, переходив на іншу роботу. Але швидко повернувшись, і, знаєш, певною мірою через неї, кивав він на дружину. — Ми не можемо один без одного.

Любов? Так, це любов. Не закоханість. Ми часто-густо плутаємо ці почуття. Пам'ятає, як говорив Михайло Светлов:

Влюбленність —
еще не любовь,
А зустріч —
еще не свідання.

Людина може закохатися, побудувати сім'ю, але

коли закоханість мине, що трапиться? Чи збережеться сім'я? Можливо, Валя має рацію, вважаючи, що у спільному житті головне не любов, а дружба, взаєморозуміння. Хоч їх сім'я — з любові!

ВАЛЕНТИНА: У акторів ритм життя інший, ніж у більшості людей, робочий час зміщено на вечір. Прослідкувати за тим, щоб моє дитя було вчасно нагодовано, щоб лягло спати, послушавши «Вечірню казку», мені не завжди вдавалось. З п'яти років Діма залишався сам. Він у мене самостійний.

— А як з обов'язками в сім'ї? Як ви їх розподіляєте? Анастасія допомагає по господарству?

— Звичайно. Все, що повинен робити чоловік. — Затишок у сім'ї, — втручається Анастасія, — краще вдається створювати жінці, бо у неї смак тонший.

— Ви завжди знаходите спільну мову?

— Не завжди, — це Анастасія. — Буває, й сваримось.

ВАЛЕНТИНА: Тепер менше. А раніше, коли тільки побралися, ледве не щодня. Скільки конфліктів бувало через Толину рибалку. Схотілося ні світ ні зоря і на весь день пропадає. Нерувала, сердилася. Пережили. Між іншим, коли говорять про якусь подружжя, що воно живе душа в душу, маючи на увазі відсутність суперечок, я не дуже вірю. Ти віриш? — запитує Валя, і тепер замислююсь я. Певно, жити душа в душу не означає ніколи не сваритися. Не нова думка, але істинна: жити душа в душу — це ділити разом і біди, і радощі. Я пригадую прекрасну пісню П. Майбороди і А. Малишкіна, яка свого часу була дуже популярною:

Над полем заросли віти
Дубове верхів'я звелю.
З тобою у парі ми
будем ділити
Все те, що на серце
лягло.

АНАТОЛІЙ: Є така наука — сімейна етика. Треба вивчати характер один одного. Іноді, можливо, й поступатися своїми принципами. В дрібницях, звичайно. А вже часті сімейні незгоди починаються з речей незначних.

В. ЛЕВЧОКО.

Чорна заздрість — страшна

Пригадайте приказку: «Третій зайвий». Страшно, коли «третій» — заздря, нещира людина. Ота заздрість — велика руйнівна сила для всього доброго, що попадає на її очі! Коли Ірина не зробить для себе висновку, не витравить остаточно зі своєї душі ворога, що засів у глибині її, — то сама від цього буде самою нещасливою людиною. Права Галина, що не прощає підлості Ірини Рада, що батьки Андрія на боці Галини, яка стала матір'ю їх внучки чи внучки.

Дивує легковірність Андрія. Досте було сказати, що його кохана зрадила, як він сприйняв усе на віру.

Г. ЩЕРБИНА.
м. Кіровоград.

Любов дрібна без дружби

Ірина вчинила підлість. І через що — через сліпу закоханість. І крім усього, вона не повагає людської

Двоє поєднують свої долі. Чого чекують обоє від спільного життя? Звісно, щастя й радощів. І щоб у взаємних буденних не суперечило високому. Не заперечило це виходить. Поширена причина — «Втручається батьки». Буває й так, а буває й навпаки. Марію Семенівну Ткачун її невістки називають мамою не тільки для годиться — вона справді як мати для родин своїх синів.

Марія Семенівна — фронтовик, має бойові нагороди. Має й трудові. 40 років працювала на залізницях. Володимир та Ірина, як і мати, теж помітні серед людей: він — секретар комсомольської організації теплового ремонтного заводу, вона — пропагандист школи комсомольського політнавчання підвідділу залізничної.

Фото В. Руденка.
м. Гайворон.

Недосвідченим татам і мамам

На численні прохання читачів вміщуємо список літератури, що стане в пригоді сім'ям з малими дітьми. Ці книги є в бібліотеках області.

АНИЧКОВА З. М. Здорове материнство. (2-е

изд., доп. і переработанное), Медицина, 1982 г. — 72 с.

ЛЯМРАЛЬ С., РИНО К. Растите детей здоровыми: от 0 до 15. Все, что должна знать мать, чтобы ее ребенок рос креп-

ким и здоровым. (Пер. с франц.) — М., Физкультура и спорт. 1981 г. — 142 с.

«А я — той самий Андрій»

Приїхав після рейсу у Кіровоград, почтавав у «Молодому комунарі» замітку «Гуляти ходили втроях» і не міг знайти собі місця. — Як же було тоді Галині Цього ніколи собі не прощу.

З першого знайомства з Галочкою я збагнув, що вона — та, котру шукав усе життя. Їй було все одно, куди ми підемо, а Ірина якби в ресторани та про багатство поговорити. Так, є в мене «фірма», кооперативна квартира з обстановкою (не батьківська, своя). Я вже перший помічник капітана, та нема в житті головного — Галочка. Скільки разів перед нею вибачався — безрезультатно. Батьки мої допомагають їй, а на сина я лише здаєлю дивлюся. Не знаю, навіть, як його звати, казали, Роман — це все, що знаю про нього.

Нікого не звинувачую в тому, що сталося. З Іриною ми поговорили, зрозумів, що вона дуже шкодує про зроблене. А без Галини їй сина жити не можна. Не знаю, що зможу довести цим листом, але прошу його опублікувати.

Андрій.

МОЛОДІЙ ГОСПОДИНІ НА ЗАМІТКУ

Ікра з баклажанів

Баклажани мийте, чистять від шкірочки, ріжуть, обжарюють в олії, а потім пропускають через м'ясорубку. Стигли помідори обдають кип'ятком, потім холодною водою, знімають з них шкірку і також пропускають через м'ясорубку. В олії злегка обжарюють нарізану цибулю, моркву і петрушку, стручки солодкого перцю. Бажано потім пропустити все це через м'ясорубку. Всі овочі нагрівають, щоб м'ясо стало густим, солять за смаком і кладуть цукор. Можна в кінці упарювання додати пропущені через м'ясорубку яблука (антоновку). Гарячу ікру розкладають у тількино ошпарені банки і зразу їх герметично закупорюють. Стерилізувати такі консерви не треба. Замість цього банки укутують в газети, ковдру і тримають так, поки вони не прохолонуть.

На кілограм баклажанів треба кілограм помідорів, півкілограма цибулі, 200 грамів моркви, 50 грамів петрушки, 5 стручків солодкого перцю, 300 грамів олії, 3-4 яблука.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«Фотозвинувачення»

Під таким заголовком 17 липня в газеті був уміщений фотознімок: біля магазину № 17 міського об'єднання «Продтовари» збираються під вітрилом невеличкі лотки з-під хліба.

На критику редакції відповів директор Кіровоградського міського об'єднання «Продтовари» Л. П. Демченко. Він повідомив, що наказом по об'єднанню від 12 серпня 1986 року за № 264 за невиконання санітарних правил для підприємств торгівлі завідувачом відділом самообслуговування магазину № 17 О. О. Рабоштану оголошено догану і позбавлено премії за серпень 1986 року на 20 процентів.

Наказ доведений до відома керівників магазинів і спеціалістів об'єднання на виробничій нараді.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

НЕДІЛЯ

21 ВЕРЕСНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.40 — Ритмічна гімнастика. 9.10 — «Наука і техніка». 9.20 — 38-й тираж «Спортлото». 9.30 — «Вулиця». 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — «Ранкова пошта». 11.30 — «Клуб мандрівників». 12.30 — «Музичний кіоск». 13.00 — «Сільська година». 14.00 — Образотворче мистецтво. Огляд. 14.45 — До Дня працівників лісу. Документальний фільм. 15.30 — Концерт народної артистки СРСР Т. Синявської. 16.15 — Новини. 16.20 — В гостях у казки. Фільм «Там на незвіданих доріжках». 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Мультифільм. 18.55 — На чий вулиці свято? 19.35 — Новини. 19.40 — Короткометражні фільми. 21.00 — «Час». 21.45 — 3 творчість Д. Шостаковича. «Восьма симфонія». 23.05 — Футбольний огляд. 23.35 — Новини.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Ритмічна гімнастика. 10.50 — Художній фільм із субтитрами. «Право на постриг». 12.15 — «Комп'ютер». 12.55 — Новини. 13.15 — «Доброго вам здоров'я». «Збережи: гриби». 13.45 — «Після снілкає друзів». 14.45 — «Диво-світ». 15.30 — Село і люди. 16.00 — «Слава солдату». 17.00 — Чемпіонат СРСР з хокею. «Соні». «Трантор» (Челябінськ). 19.15 — Актуальна камера. 19.50 — Ж. Бізе. Р. Шедрін. «Кармен-сюїта». Вистава. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.45 — Художній фільм «За двома зайцями». 23.00 — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — На зарядку ставай! 8.15 — До Дня працівників лісу. Документальні фільми. 8.45 — Фільм «Два бійці». 10.00 — Концерт державного симфонічного оркестру СРСР. 10.45 — Російська мова. 11.15 — «Мамина школа». 11.45 — Телефільм «Моя можливість». 4 і 5 серії. 14.10 — «Із скарбниці світової музичної культури». П. Чайковський. Симфонія № 6 («Патетична»). 15.00 — «У світі тварин». 16.00 — Мультифільм. 16.15 — Розповідь нашій кореспондентці. 16.45 — Документальний фільм. 17.15 — Співають М. Хамранулова і У. Зієв. 17.45 — Чемпіонат СРСР з хокею. «Динамо» (Рига) — ЦСКА. 2 і 3 періоди. Під час перерви — «Якщо хочеш бути здоровим». 19.15 — «Світ і молодість». 19.50 — Документальний телефільм. 20.00 — Вечірня назва. 20.15 — Співає і танцює молодість. 20.30 — Чемпіонат СРСР з боротьби дзюдо. 21.00 — «Час». 21.45 — Фільм «Розповідь невідомої людини».

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 02314.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патристичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 511. Тираж 60 500.

Газета виходить у вівторок

четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградський правда»

Кіровоградський обком

Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.